

בש"פ 6141/23 - אמיר פנחסי נגד מדינת ישראל, אליהו פנחסי

בבית המשפט העליון
בש"פ 6141/23

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקש: אמיר פנחסי

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. אליהו פנחסי

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז בלוד מיום 1.8.2023 שניתנה במסגרת בע"ח
72497-07-23 על ידי כבוד השופטת הדס רוזנברג
שיינרט

בשם המבקש: עו"ד תמיר סולומון

החלטה

לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז בלוד (כב' השופטת הדס רוזנברג שיינרט) מיום 1.8.2023 בע"ח 72497-07-23, במסגרת ההתקבלה בקשת המשיבה 1 (להלן: המדינה) לעיכוב ביצוע החלטתו של בית משפט השלום בראשון לציון מיום 13.7.2023, אשר קיבלה את בקשת המבקש להחזרת תפוסים מהמדינה.

לאחר שעיינתי בבקשה הגעתי למסקנה כי דינה להידחות. כידוע, רשות לערור לבית משפט זה על החלטות שנבחנו בערר על ידי בית המשפט המחוזי ("ערר בגלגול שלישי") תינתן במשורה, ורק במקרים בהם הבקשה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לה (חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128 (1982); יאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (18.4.2019)). הבקשה שלפניי ממוקדת בנסיבות המקרה הפרטני של המבקש, ומשכך אינה עומדת באמות המידה האמורות. אף לא מצאתי כי מדובר באחד מהמקרים הנדירים שבהם יש להורות על מתן רשות ערר בשל שיקולי הצדק (עכאשה נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-12 (20.11.2012); הזייל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.10.2012)). רוב רובן של טענות המבקש מופנות כנגד אמירה של בית המשפט המחוזי בגדר "למעלה מן הצורך" ביחס למסלול הדיוני בו פסעה המדינה, ואינן נוגעות כלל לליבת ההחלטה - עיכוב ביצוע החלטתו של בית משפט השלום עד לדיון בערר. מטעם זה יש לדחות את הבקשה שלפניי.

למען שלמות הדברים אציין, כי בענייננו המדינה טוענת כי תפסה את רכושו של המבקש במסלול מכוח סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה) בשילוב עם סעיפים 21 ו-26 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון) (להלן: מסלול התפיסה שבפקודה), ולא מכוח סעיפים 21 ו-23 לחוק איסור הלבנת הון (המפנה להוראות שבפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים)) (להלן: מסלול התפיסה שבחוק איסור הלבנת הון) (לתחולת המקבילה של שני המסלולים ראו בש"פ 3190/14 ארזון נ' משטרת ישראל(25.6.2014)). בהתאם, ערר המדינה על החלטתו של בית המשפט השלום מיום 13.7.2023 הוגש על פי סעיף 38 לפקודה (כך נמסר במבוא לבקשה הדחופה לעיכוב ביצוע מיום 25.7.2023; כך גם צוין בכותרת לערר שהוגש ביום 31.7.2023), כאשר בית המשפט קמא, למעלה מהדרוש, הביע עמדתו כי הצדק עם המדינה בעניין זה. המבקש סבר, ועודנו סבור, כי התפיסה בוצעה במסגרת מסלול התפיסה שבחוק איסור הלבנת הון, ועל כן על העררחל סעיף 36 לפקודת הסמים המסוכנים, מכוח הוראת ההפניה שבסעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון (השוו: בש"פ 4852/14 מורגנשטרן נ' מדינת ישראל (6.8.2014)). טענה זו, אשר כאמור אינה יכולה להצדיק היענות לבקשת רשות ערר על החלטה לעיכוב ביצוע, יוכל המבקש להעלות, ככל שימצא לנכון, בפני המותב שידון בערר לגופו.

אשר על כן, הבקשה למתן רשות ערר נדחית.

ניתנה היום, כ"ח באב התשפ"ג (15.8.2023).

שׁוֹפֵט